

[Arbejds- og Socialministeren.]

lige — det vilde være helt urimeligt af mig at søge Diskussionen ført over paa det Grundlag. Det, der for mig har været afgørende i Forbindelse med denne Bestemmelse, som vi har overvejet meget nøje og diskuteret meget nøje, er, at det, naar vi gaar til at vedtage en Lov som denne, vilde være urimeligt uden videre at side-stille den Kategori — større eller mindre — af Medborgere, som i Kraft af Sygdom og manglende Sygeforsikring er kommet i Nød, med Drukkenbolte, svingagtige Individuer o. lign. — en rent saglig Betragtning, som jeg tror det ærede Medlem vil anerkende. Loven er jo ikke differentieret saa stærkt, at jeg har Mulighed for ganske præcis at sige: her er en Kategori, som under alle Omstændigheder fortjener en hjælpende Haand, og her er en Kategori, som slet ikke fortjener det.

Endelig har dette Lovforslag jo ogsaa en ganske særlig Motivering. Jeg vil, som sagt, ikke benægte, at der blandt den Kategori af Medborgere, der her faar en hjælpende Haand, utvivlsomt findes Mennesker, som falder tilbage igen, og som ikke benytter det nye Udgangspunkt, denne Lovgivning giver dem for deres Forhold til det offentlige, til at klare Tingene i al Fremtid — det er muligt, sandsynligt endog. Men det er for mig ikke det afgørende. Selv om der er adskillige, som det ikke vil hjælpe at faa denne hjælpende Haand, bør alle, som det er saglig forsvarligt at give Chancen, have Chancen, naar man skridter til en Lovgivning som denne, og det er det, der har været det afgørende. Jeg tror, det ærede Medlem vil anerkende baade Berettigelsen af og det sagligt rigtige i mine Betragtninger.

Man kan selvfølgelig stille sig paa det Standpunkt, at der overhovedet ikke er Anledning til at foretage sig noget som helst, hvis man da tør drage den Konsekvens — og det ved jeg ikke, om det ærede Medlem tør —, at alle de Medborgere, der er blevet ramt af de Paragraffer, der her er Tale om, har fortjent det og derfor ikke bør have nogen Hjælp. Jeg ved som sagt ikke, om det ærede Medlem tør drage denne Konsekvens — det har jeg i alt Fald ikke turdet. Og hvad angaar de Mennesker, der ikke har sygeforsikret sig, finder jeg ogsaa Bestemmelsen sagligt forsvarlig og rimelig — hvad jeg allerede gav Udtryk for, da jeg første Gang havde Ordet —, fordi der er Forskel paa det Menneske, som ganske vist ikke har sygeforsikret sig, og som der-

for i Sygdomstilfælde ikke kan faa Hjælp uden Retsvirkninger, og saa paa den Kategori af Mennesker, der falder ind under Begreberne Drukkenbolte, Svindlere o. lign. Trangsaarsagen er dog forskellig.

Til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen skal jeg blot gøre den Bemærkning, at det foreliggende Lovforslag efter min Mening ikke kommer til at udskyde Valget, for det Valg kommer ikke før i Slutningen af Oktober. Jeg tror ikke, der er noget Medlem af den nuværende Regering, der har den Opfattelse, at den kommende Rigsdag ikke skulde have samme Forudsætninger for at lovgive som den siddende. Men den nuværende Regering, der jo ikke er dannet paa normal parlamentarisk Basis, og som bestaar af Repræsentanter dels for det, man med et noget misvisende Ord har kaldt Modstandsbevægelsen, og dels for de gamle politiske Partier, har visse Ting, som den i Fællesskab bør ordne. Jeg tænker bl. a. paa den Erstatningslovgivning, der ikke er kommet endnu. Jeg finder det rimeligt, at dette Problem løses af den siddende Regering, og det er bl. a. med Henblik herpaa, jeg finder det rigtigt, at denne Rigsdag ikke opløses og nye Valg ikke udskrives, før dette Spørgsmaal er ordnet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Edvard Sørensen: Det glæder mig, at den højtærede Arbejds- og Socialminister deler den Betragtning, at der blandt dem, der nu gaar fri for Tab af Valgret i Henhold til § 306, Stk. 2—4, findes Personer, der ikke er værdige dertil. (*Arbejds- og Socialministeren* [Hedtoft-Hansen]: Ja, maaske ikke er det). Ja vel, saa siger vi „maaske ikke er det“; lad os gøre det saa mildt som muligt. Men den Ængstelse, Ministeren nærer her, og som jeg deler, kunde let have været modvirket, hvis man var gaaet den Vej, jeg personlig kunde have ønsket at gaa: at overlade det til Kommunernes Afgørelse.

Vi kender Bestemmelserne i § 306, Stk. 2—4, hvorefter man, naar man endelig lader Ydelsen faa Fattighjælps Virkning, kan eftergive den i Løbet af et halvt Aar — og man kan ogsaa eftergive den under andre Forhold, naar der praktisk talt er Enighed derom. Jeg har den Tiltro til Danmarks Kommunalbestyrelser, at der, hvor man mener det sagligt forsvarligt — og det